

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΑΝ ΚΙ' ΕΜΕΝΑ!...

(Ένα περίεργο άρθρο της Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ, γεμάτο συμβουλές για τα κορίτσια που θέλουν να γίνουν καλλιτέχνιδες του τραγουδιού.)

ΠΕΙΡΑ κορίτσια, που φιλοδοξούν να γίνουν μεγάλες καλλιτέχνιδες του τραγουδιού, για να κατακτήσουν μ' αυτόν τον τρόπο την δόξη, με φωτόν κάθε τόσο τί πρέπει να κάνουν για να γίνουν...σάν κι' έμένα !... Μιά ώμορφη, μάλιστα, νέα του Ουάσιγκτον ήθελε στο Χόλλυγουντ, για να μάθη από το στόμα μου πώς θα μπορούσε να καλλιεργήσει τη φωνή της. Μιά άλλη πάλι, από την Νέα Υόρκη, με παρακάλεσε να την ακούσω και να της πω κατόπιν με ποιο τρόπο θα κατάφερε να βελτιώσει τη φωνή της. Ή άλλες φιλόδοξες νέες, που δεν μπορούν να κάνουν αυτό το τρελλό ταξίδι ως το Χόλλυγουντ, άρνούται να μου στέλνουν κάθε τόσο χαριτωμένα, στ' ά-

λήθεια, γράμματα, και να μου ζητούν τη συμβουλή μου για κάθε τι σχετικό μ' αυτή την καλλιτεχνική «επαρρέω». Κι' εγώ, που δεν άνοιχαι ποτέ τίποτα στις φίλες μου, τους άπαντώ στερεότυπα, με δύο λέξεις, δυο σοφές λέξεις, που μου τις έμαθε η περσά μου : 'Εξάσκησης και ύπομονη. Ναι, πιστέψτε σ' αυτή την άπάντησι, που δίνω στις έρω- τήσεις τους. Μέ την έξάσκηση και την ύπομονη, έχει πάντα κανείς πολλές ελπίδες να διαπρέψη στην «επαρρέω» του. Μά για να φτάση κανείς στην έπιτυχία, στο θρίαμβο, ειδικώς στο επάγγελμά μου, στο επάγγελμα μιάς καλλιτέχνιδος του τραγουδιού, πρέπει να θυσιάση πολλά πράγματα, να κοπίαση δυο σε κανένα άλλο και να ξέρη ν' αντιμετώπιση τις άναριθμητες δυσκολίες, που παρουσιάζονται κάθε τόσο. μ' ένα θάρρος, που μοιάζει τις πιο πολλές φορές μ' έναν άξιο- θάναστο ήρωισμό. Για να σάς εξηγήσω δέ καλύτερα τις δυσκολίες, που συναντάει στο δρόμο της μιά καλλιτέχνις του τραγουδιού, θα σάς μιλήσω για τόν έαντό μου.

Έζησατε, λοιπόν, τρεις αδελφές, κι' ή τρεις θέλαμε να γίνουμε καλλιτέχνιδες του τραγουδιού. Ή 'Ελση, ή πιο μεγάλη μου αδελφή, μόλις τελείωσε το 'Ωδειον, άγάπησε τρελλά έναν όμορφο μηχανικό και παράτησε όλα τα παιδικά όνειρά της κι' ήλθε τις φιλοδοξίες της, για να τόν παντρευθή. Μ' αυτόν τόν τρόπο έχασε κάθε έλπίδα να γίνη μεγάλη άισθός. Μά ούτε και το έπιθυμούσε πειά. Έπως σάς ανέφερα. Ή άλλη αδελφή μου, ή Μπλόσσομ, όταν τελείωσε τις σπουδές της, βρήκε άμέσως ένα άγκαζάρισμα σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάι, κι' άρχισε να τραγουτά, ένα πρός ένα, όλα τα καλλιτεχνι-

κά όνειρά της. Έγώ τότε ήμουν μικρή άκόμια, μιά είχα πάει την άπόφασί μου : Θα γινόμην σάν την Μπλόσσομ, τη δεύτερη αδελφή μου. Και γι' αυτό το σκοπό, μάλιστα, άρχισα να παίρνω μαθήματα μουσικής και χορού, από ήλικίας έξη χρόνων.

Ύστερ' από χρόνια, ο πατέρας μου με πήρε μαζί του στη Νέα Υόρκη, όπου πήγαινε για τις έμπορικές του ύποθέσεις. Ήμωνα τότε, άν θυμάμαι καλά, δεκατεσσάρων χρόνων. Τά σπόρ όμως κι' ή ορθική γυναικική, είχαν αναπτύξει τό σώμα μου, κι' έτσι φαινόμουν πολύ πιο μεγάλη, σάν ένα κορίτσι δεκαεπτά χρόνων. Ή Μπλόσσομ έπαξε τότε ως πρωταγωνίστρια σε μιά έξακρητική ύπερθεατρική του Νέντ Βαϊνμπεργ, του περιφημου θιασάρχου του Μπροντγουάι. Κατάφερε, λοιπόν, τότε να πειθι την οικογένειά μου να μ' άφήση να πάω μαζί της στο Νέντ Βοϊνμπεργ ειχε ένθουσιασθή από την πρώτη στιγμή που με γνώρισε, σε τέτοιο μάλιστα σημείο, ώστε μιάς έλεγε ότι ήταν άποφασισμένος να μί μ' άφήση να φύγω από τη Νέα Υόρκη. Κι' έτσι, ύστερ' από λίγες μέρες, παράτημα τό σχολείο μου και τά μαθήματα του 'Ωδειού, για να πραγματοποιήσω τό μοναδικό όνειρο της ζωής μου : Να γίνω ήρωίστρια του μουσικού θεάτρου.

Μά δεν θέλω να σάς κρύψω ότι φοβόμουν πολύ για τό μέλλον της «επαρρέω» μου. Ήξερα πολύ καλά ότι όχι

λίγες καλλιτέχνιδες του τραγουδιού έχασαν τη φωνή τους μέσα σε λίγα χρόνια, γιατί είχαν κάνει τό μεγάλο σφάλμα να εντετατοτούν στο θέατρο πολύ μικρές. Έγώ, εύτυχώς, είχα έξασκηθή αρκετά στο 'Ωδειό, κι' έτσι δεν διέτρεξα κανένα τέτοιο κίνδυνο. Μά σάς έξομολογούμαι ότι άν είχα τότε την περσά που έχω σήμερα, δεν θα βιαζόμουν τόσο να...μιαόσω της αδελφής μου και ν' άρχισω κι' εγώ να τραγουδά από τόσο μικρή στά θέατρο του Μπροντγουάι.

Δέν πρέπει ποτέ, μά ποτέ, ν' άφήνη κανείς τά μικρά παιδιά να τραγουδούν πολύ και να κουράζον έτσι τη φωνή τους, γιατί άργότερα θα πληρώσουν πολύ ακριβά αυτή την τρέλλα τους. Ή συνέπειες αυτού του σφάλματος είνε πάντα δλθέριες και μοραίες για μιά νέα, που φιλοδοξεί να γίνη μιά μεγάλη καλλιτέχνις του τραγουδιού.

Όταν ένα μικρό κορίτσι ή άγόρι τραγουδάει πολύ, μεγαλώνουν ύπερβολικά οι μύς του λαιμού του και έμποδίζουν άργότερα την άναπνοή του. Για να αποκτήση δέ κανείς μιά όμορφη φωνή, πρέπει να άποφύγη τά έπιπόδια κι' όχι να τά δημιουργή.

Έπειτα, τί άλλο είνε ή φωνή, άν όχι μιά «μονοτυλοποιημένη» άναπνοή ; Ή φωνή μοιάζει μ' ένα πολύ λεπτό μουσικό όργανο. Ένα βιολί, παραδείγματος χάριν, που πρέπει πρώτα να μάθουμε να τό

Ή Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ, σε διάφορους ρόλους της.

χειριζόμαστε, πριν αρχίσουμε να παίζουμε καλά, με τέχνη.

Το μουσικό, που έχουν μερικές καλλιτέχνιδες του μουσικού θεάτρου, να τραγουδούν ωμορφα στην ώριμη ηλικία τους, και να τραγουδούν, μάλιστα, και με μεγάλη επιδεξιότητα, ενώ άλλες πάλι, στην ίδια ηλικία, έχουν χάσει τελείως τη φωνή τους, είναι το ότι δεν άρχισαν να τραγουδούν από πολύ μικρές. Η άλλες βιάστηκαν, αντιθέτως, να εμφανισθούν στο μουσικό θέατρο κι έτσι έχασαν γρήγορα τη φωνή τους.

Κάθε καλλιτέχνης του τραγουδιού πρέπει άμεσα να έχη και μία τεχνική, την οποία οφείλει να ακολουθή πιστά και με μεγάλη προσοχή. "Όλες μας τραγουδάμε με κάποια μέθοδο, αλλά ποτέ δεν την εφαρμόζουμε όπως πρέπει.

Μία μεγάλη τώρα αλήθεια είναι και η εξής : Για να μάθη κανείς να τραγουδάει καλά, πρέπει να έχη έναν καλό δάσκαλο. Έγώ έχω μαζί μου, εδώ τα δόξολογα χρόνια, τον ίδιο πάντα δάσκαλο, κι' ύμολογώ ότι έχω να μάθω ακόμα πολλά πράγματα.

Πολλοί δάσκαλοι όμως έχουν παρ'όλες κι' ανότιες μεθόδους. Ένας τέτοιος δάσκαλος έβαζε πάνω στο κεφάλι των μαθητριών του ένα ποτήρι νερό, ξεζυγιά, και τους έλεγε κατόπιν να τραγουδήσουν. Αν λοιπόν η μαθήτριά κατάρφανε να «πή το μπάμπι της» χωρίς να χιπή ούτε μία σταγόνα από το ποτήρι, αυτό ήταν μία φανερή απόδειξις ότι ήξερε να «διευθύνη» τη φωνή της. Και πολλοί δε άλλοι δάσκαλοι έχουν τέτοιες εξωφρενικές μεθόδους.

Κι' όμως, μ' αυτές τις εξκεντρικότητες, δεν «φορμάρεται» η φωνή. Πρώτ' απ' όλα μία καλλιτέχνης του τραγουδιού πρέπει να είναι τελείως ύγιης. Έγώ, παραδείγματος χάριν, δεν μπορώ να κάνω δίχως καθαρό αέρα, ποιόνιας κάθε τόσο κι' από μία βαθειά αναπνοή. Μ' αυτόν τον τρόπο «αθαρίζω» και κάνω πιο δροσερή τη φωνή μου. "Όταν πάλι κάνω πρόβα, έχω πάντα τα παράθυρα της κίμαρής μου ανοικτά και δεν τραγουδώ ποτέ μέσα σ' ένα δωμάτιο με καπνούς. Έπειτα, δεν καπνίζω ποτέ μου, γιατί ο καπνός τον σιγαρέττου με πειράζει στο στομάχι, παρ'ότι που βλάπτει φυσικά τη φωνή μου.

Έντεως όμως ο καπνός δεν βλάπτει τη φωνή μιας καλλιτέχνιδος του τραγουδιού και δυό - τρία σιγαρέττα την ημέρα δεν της κάνουν κανένα κακό.

Και τώρα ερχόμαστε στο ζήτημα της αναπαύσεως : Προσπαθώ πάντα να κοιμάμαι εννέα ώρες την ημέρα. Μά δεν το καταφέρνω πολλές φορές, κι' έτσι αρχίζω να μισώ στις όχθες ή τις εφτά. Ο ύπνος είναι απαραίτητος για το ξεκούρασμα της φωνής. "Όσο για το φαγητό, αυτό είναι ένα ζήτημα καθαρώς προσωπικό. Κάθε καλλιτέχνης πρέπει να προσέχη να δη ποιά φαγητά περιόχουν τη φωνή της. Δεν υπάρχει, βλέπετε, κανένας γενικός κανόνας, εκτός από τη μεγάλη αρχή, που δεν πρέπει να παραβαίνη ποτέ μία καλλιτέχνης του τραγουδιού : την αδιάκοπη μελέτη !...

"Όπως λοιπόν σάς έλεγα και στην αρχή, για να πετύχη κανείς στο επάγγελμά μας, που είναι τόσο δύσκολο, πρέπει να έχη πάντα σταυρωτή, μεγάλη ύπομονη. Έτσι μονάχα θα μπορέση να άποχτηση από σταθερή κι' ωμορφη φωνή». ZANNET MAK NTONAANT

ΑΠ' ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ο 'Αμερικανός ηθοποιός Ροβέρτος Μογκόμερ, ο οποίος έγινε τελείως καλά από ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό, γυρίζει τώρα στο Χόλλυγουντ ένα φιλμ με τον διδακτικό τίτλο «Οι τρόποι κάνουν τον άνθρωπο». ***

Για δεκάτη ως τώρα φορά, η «Μανόν Λεσκώ», το άθνατο μυθιστόρημα του αθέα Πρεβώ, θα χρησιμεύση ως σενάριο φιλμ. Σκηνοθέτης της ταινίας αυτής θα είναι ο 'Αλέξανδρος Κόρνη. ***

Η Γαλλική Κυβέρνησις αποφάσισε να εισαγάγη σ' όλα τα σχολεία μορφωτικούς κινηματογράφους. Στο σχετικό νομοσχέδιο, υπάρχει μία διάταξι που λέει ότι τις παραστάσεις αυτές πρέπει να τις παρακολουθούν οι **π ο ρ ε ω τ ι κ ο ι** δλοι οι μαθητά. Νομίζουμε πως η διάταξι αυτή ήταν έντελος περιπτώ. ***

Τά Γερμανικά κινηματογραφικά περιοδικά αναγράφουν την είδηση, ότι η Λιλιαν Χάρβεθ δεν πρόκειται ν' ανανώση με την Φδέ-φιλμ το συμπόλιό της, που λήγει τον προσεχή Σεπτέμβιο και ότι θα ξαναγυρίση στη Γερμανία. ***

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Μεγαλύτερη χρῆσι της ευφύιας σας να κάνετε, όταν, πρό πάντων, μιλάτε με κουτούς. ***

"Όσοι θλάπτουν τους άλλους, συχνά προφασίζονται ότι τῶ-καμιαν για το καλό τους! ***

Λέμε ότι ο καιρός περνάει. Ψέμματα : Ο καιρός Ισα-Ισα στέκει, ενώ έμεις αντιπενοίμε μπροστά του, θαδίζοντας προς την φθορά και την άνυπαρξία! ***

Στην κοινωνία θλέπουμε συχνά, ότι και στις ζυγαριές : Οι άδειοι δισκοί άνεβαίνουν, ενώ οι γεμάτοι κατεβαίνουν!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

Ποιός δεν ξέρει το γλυκύτατο και παθητικώτατο ποίημα, το όποιο έγραφε ο Λόρδος Βύρων προς την Κόρνη των 'Αθηνών, την ..... Μακρή, την όποια τόσο είχε αγαπήσει, όταν έφυγε από την 'Αθήνα : Το ποίημά του αυτό έχουν φιλοτελήσει στην 'Ελληνική άδελφή μεταφράσει, επιτυχέστατα ή πιοσσίτη-ρες. Παράκατο δημοσιεύουμε μία νέα μεταφράσι του, την όποιαν έφιλολόγη-σαν ένας από τους πλέον γνωστούς καθηγητάς του Πανεπιστημίου μας και είχε την καλωσύνη να την στείλη προς δημοσιεύειν στο «Μπουκέτο». Η μεταφράσις είναι άσφαλώς επιτυχεσσίτη. Προς σύγκρισιν όμως, για την τέχνη της μετα-φράσεις και την διασφάη της γλώσσεις, δημοσιεύουμε πιο κάτω μία παλαιότερη μεταφράσι του ίδιου ποιήματος, στην άδελψητο 'Αλέξανδρο Ραγκάβη όσείλο-μένην και έντελος ληροσημένην σήμερα.

Τών 'Αθηνών σύ κόρη, προστό να σέ άφήσω,
Μιά χάρι σου γυρεύω: δός την καρδιά μου πίσω!
'Αλλοιώς, όφροδ δεν ήταν δική μου για να μείνη,
Στό στήθη κράτρησε την δική σου πειά να γίνη!

Τήν ώρα που σ' άφισω,
Τόν όρκο μου σοσ δίνα,
Που φεύγω από δω:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Μά τ' άταχτα μαλλιά σου, τ' άνεμοχαϊδεμένα,
Τά μετοστίνουρά σου, τ' ώμοροποταγμένα
Τά γρώματα φιλοῦνε, πτά μάγουλα που άθίζου'ν
Μά τ' άγρια τα μάτια, ζαρκάδι που θουμίζου'ν.

Σέ σένα θά το 'πώ:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Μά τόν καύμόν που άνάβου'ν τά χείλη τό δικά σου
Μά την λιγνή σου μέση και την κορμωστασία σου,
Μά τ' άνθη όλα 'κείνα, που μόνα τους μιλοῦνε,
Και λέν ό,τι τά λόγια ποτέ δεν θά μάς ποῦνε,
Μά τις χαρές και πίκρες, που ή άγάπη σέρνει,
Και που μέ τη σειρά τους τις δίνει και τις παίρνει.

Και πάλιν θά στο πώ:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Γών 'Αθηνών σύ κόρη! θά φύγω πειά μακριά σου.
Γλυκειά! να με θυμάσαι, έδω στη μοναξιά σου.
Κι' άν φεύγω απ' την 'Αθήνα και πάω για την Πόλι,
'Εδω μένει ή καρδιά μου και ή ψυχή μου όλη.
Μπορώ ποτέ να παύσω έσένα να ποθώ;
Σ' όρκίζομαι πως όχι! Ζωή μου σ' αγαπώ!

K. M. A

MAID OF ATHENS

Κόρη 'Αθηναία, πριν αναχωρήσω,
την καρδίαν δός μοι, δός μοι την όπισω
ή από του στήθους τούτου άν την σχίσω.
Έχε την και λάθε τα λοιπά έπίσης.
Φεύγων μετά στίου έκφώνω πενημόν'
«Σ' αγαπώ, ζωή μου!»

Με την κόμην ταύτην, ήν λυτήν κινούσι
πνεύματα γλυκείας του Αιγαίου αύρας,
με τάς θλεσφαιρίδας τάς μακράς και μαύρας,
αίτινες άνθούσας παρείας φιλοῦσι,
πρό του θλέμματος σου του γοργού κ' ευθύμου.
«Σ' αγαπώ, ζωή μου».

Μά τά ποθητά σου χείλη και τά κάλλη,
δ ή δειλιώσα σφίγγει μου άγκάλη,
μά το θάλλον τουτο σύμβολον του θύμου,
λέγον ό,τι οι τις άνθρωπιών φράσις,
υά τάς τών έρώτων συμφοράς κ' έκστάσεις
σ' αγαπώ, ζωή μου!

'Αθηναία κόρη, φεύγω. "Όταν μόνη,
τάς ευδαίμονάς μας ώρας με λησμόνει.
"Αν και τά ιστία στρέφω προς την Πόλιν,
την ψυχήν άφίνω εις 'Αθήνας όθλιν.
"Όπου και άν έισαι, είν' οι λογιμοί μου.
σ' αγαπώ, ζωή μου!

A. ΡΑΓΚΑΒΗΣ